

Sygn. akt V U 1075/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Urszula Sipińska-Sęk**

Protokolant: p.o. asyst. sędz. Adam Goworek

po rozpoznaniu w dniu **15 lutego 2017** roku w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wybór ustawodawstwa

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 23 września 2016 r. sygn. (...)

postanawia:

1. umorzyć postępowanie w sprawie

2. zasądza od wnioskodawczyni A. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt 00/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 września 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. ustalił, że w spornym okresie od dnia 1 grudnia 2015 roku do 31 maja 2016 roku właściwym w zakresie zabezpieczenia społecznego jest ustawodawstwo polskie.

Od powyższej decyzji odwołanie wniosła A. K. wnosząc o jej zmianę poprzez ustalenie, że od dnia 1 grudnia 2015 roku do 31 maja 2016 roku podlegała ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń.

Pismem z dnia 13 stycznia 2017 roku A. K. cofnęła wniesione odwołanie oraz zrzekła się roszczenia.

W wykonaniu zarządzenia Sądu z dnia 31 stycznia 2017 roku organ rentowy pismem z dnia 7 lutego 2017 roku wyraził zgodę na cofnięcie odwołania i wniósł o umorzenie postępowania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że odwołanie zostało cofnięte po sporządzeniu przez organ rentowy odpowiedzi na odwołanie i wniesieniu tej odpowiedzi (wraz z aktami) do Sądu.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie pełni rolę pozwu. Pozew może być cofnięty bez zezwolenia drugiej strony aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania orzeczenia. Sąd może uznać powyższą czynność za niedopuszczalną tylko wówczas, gdy okoliczności sprawy wskazują, że jest sprzeczna z prawem, zmierza do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.) lub narusza słuszny interes ubezpieczonego (art. 469 k.p.c.)

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, że cofnięcie przez wnioskodawczynię odwołania nie było niedopuszczalne w świetle art. 203 § 4 k.p.c. i art. 469 k.p.c.

Wobec powyższego czynność skarżącej należało uznać za prawnie dopuszczalną i nienaruszającą żadnego z wyżej powołanych przepisów k.p.c.

W przedmiocie orzeczenia co do kosztów zastępstwa procesowego wskazać należy, iż strona wnosząca odwołanie do Sądu pracy i ubezpieczeń społecznych w myśl art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 623) nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Jednakże podstawową zasadą rządzącą kosztami postępowania w procesie cywilnym jest reguła, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę ma obowiązek zwrotu przeciwnikowi poniesionych przez niego kosztów postępowania niezbędnych do celowej obrony jego praw (art. 98 § 1 k.p.c.). W myśl zaś art. 108 ustawy o kosztach sądowych zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Fakt, że wnioskodawca jest zwolniony z mocy prawa od kosztów sądowych związanych z wniesieniem odwołania (za wyjątkiem opłat wskazanych w art. 35 i 36 ustawy) oraz zwolniony z wydatków (art. 98 ustawy o kosztach) skutkuje dla niego dobrodziejstwem prowadzenia procesu bez konieczności ponoszenia opłat i wydatków. Zwolnienie to jednak nie uchyła odpowiedzialności za wynik sporu w stosunku do przeciwnika procesowego. Oznacza to, że powyższe zwolnienie nie wystarcza by wyłączyć działanie ustanowionej w art. 98 § 1 k.p.c. reguły, że ten kto przegrał spór zwraca koszty procesu temu czyje racje zostały uznane za słuszne. Sąd może uwolnić stronę od obowiązku zwrotu kosztów procesu na podstawie art. 102 k.p.c. jeżeli stwierdzi, że zachodzi „wypadek szczególnie uzasadniony”. Przepis ten stanowi wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik sprawy i stanowi on, iż sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami, gdy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony. Podstawę do zastosowania art. 102 k.p.c. stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w danym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne i niesprawiedliwe.

Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego, przy ocenie przesłanek z art. 102 k.p.c. należy przede wszystkim wziąć pod uwagę fakty związane z samym przebiegiem procesu, tj. podstawę oddalenia żądania, zgodność zamiarów stron w sprawach dotyczących stosunku prawnego, który może być ukształtowany tylko wyrokiem, szczególną zawilóść lub precedensowy charakter sprawy albo subiektywne przekonanie powoda co do zasadności zgłoszonego roszczenia - trudne do zweryfikowania a limine, a ponadto sposób prowadzenia procesu przez stronę przegrywającą albo niesumienne lub oczywiście niewłaściwe postępowanie strony wygrywającej, która w ten sposób wywołała proces i koszty połączone z jego prowadzeniem (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r., sygn. akt II CZ 105/11).

W przedmiotowej sprawie wnioskodawczyni nie wnosiła o zwolnienie jej od kosztów sądowych na podstawie art. 102 k.p.c. Nie podała także, aby po jej stronie zachodził szczególnie uzasadniony wypadek uzasadniający zwolnienie jej od kosztów sądowych.

Organ rentowy w toku postępowania sporządził i wniósł do Sądu (wraz z aktami) odpowiedź na odwołanie wnioskodawczyni.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wynagrodzenie należne radcy prawnemu powinno być ustalane w oparciu o stawki minimalne określone w § 9 ust. 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804). Wedle przytoczonej regulacji stawki minimalne w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego wynoszą 360 zł.

W konsekwencji wynagrodzenie minimalne pełnomocnika organu rentowego ustalone zgodnie z § 9 ust. 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości prawnych z dnia 22 października 2015 r. wynosi 360 zł i taką też kwotę Sąd zasądził od wnioskodawczynie na rzecz organu rentowego (punkt 2 sentencji postanowienia).

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia.